

Kulturní diplomacie v USA a Rusku po konci studené války

*Tereza Vorlová**

Abstract: *Cultural diplomacy had witnessed the greatest boom after the Second World War, when it became a full-fledged part of foreign policy on both sides of the Iron Curtain. This project addresses the question - what changes occurred in the understanding of cultural diplomacy with the end of the bipolar division of the world, when mutual ideological, political, economic and cultural antagonism ceased to dominate foreign policy. This question is justified by everyday developments in the field of international relations, when references to "bipolar" or "cold war" thinking are made periodically.*

Key words: *cultural diplomacy, public diplomacy, cultural foreign policy, soft power, Russia, United States*

1. Úvod

Zahraniční kulturní politika zažila největší rozkvět po druhé světové válce, kdy se stala plnohodnotnou součástí zahraniční politiky na obou stranách železné opony. Projekt sleduje vývoj pojetí konceptu kulturní diplomacie a jeho implementaci v praxi ve Spojených státech a Ruské federaci od začátku 90. let ve snaze odpovědět na otázku, k jaké změně došlo v kulturní diplomacii obou bývalých supervelmocí s koncem bipolárního rozdělení světa, kdy jejich zahraniční politice přestal dominovat vzájemný ideologický, politický, hospodářský a kulturní antagonismus. Aktuálnost této otázky je zřetelná v každodenním dění na poli mezinárodních vztahů v trojúhelníku: USA – EU – Rusko, kdy se periodicky objevují odkazy na pozůstatky bipolárního (studenoválečného) pojetí světa v politice výše zmíněných a v přístupu těchto aktérů k sobě navzájem.

Kulturní diplomacie byla definována jako koncept v době studené války, kdy studená válka určovala její hlavní aktéry, rozměry, pole působnosti, východiska i cíle. Zároveň však činnost a procesy spadající do konceptu kulturní diplomacie v zemích jako například Francie probíhaly již od středověku. Literatura hovoří o dvou podobách kulturní diplomacie – „staré“ (=

studenoválečné) a „nové“ – moderní, kdy je do tohoto procesu zapojeno mnohem více aktérů z nestátního a neziskového sektoru a kulturní diplomacie tak již není jen doménou státu, ale spadá pod zastřešující koncept veřejné diplomacie. V praxi je tak potřeba odpovědět na otázku, zdali je současná kulturní diplomacie USA a Ruska pokračováním v studenoválečném přístupu, nebo zda ve dvou posledních desetiletích došlo i v těchto bývalých supervelmocích k redefinici pojetí tohoto konceptu. Vědecká potřeba odpovědi na tuto otázku vyplývá z nepoměru pozornosti věnované kulturní diplomacii nového Ruska po konci studené války obecně a komparaci amerického a ruského přístupu ke kulturní diplomacii v tomto období konkrétně.

2. Cíle dizertace

Cílem práce je analyzovat vývoj kulturní diplomacie ve vybraných státech v daném časovém období na základě daných kritérií, definovat kvantitativní, ale zejména kvalitativní změnu kulturní diplomacie v daných státech v daném období.

3. Teoretický a metodologický rámec práce

Klíčovým konceptem pro celou dizertaci je kulturní diplomacie. Nejčastěji je kulturní diplomacie definována slovy Milтона C. Cummिंगse jako: výměna idejí, informací, umění a dalších aspektů kultury mezi národy za účelem zvýšení vzájemného porozumění. Podstatou kulturní diplomacie by tak měla být vzájemná výměna. V dobách studené války se ale kulturní a veřejná diplomacie řídila heslem „to win the hearts and minds“, v praxi se tak jednalo o proces jednostranný, nikoliv vzájemný. Na tomto předpokladu je založena teorie, že existují dva základní modely kulturní nebo veřejné diplomacie: Studenoválečný model x Nový model kulturní diplomacie.

Základním modelem kulturní diplomacie (jak součásti veřejné diplomacie) jak ho definuje Eytan Gilboa je studenoválečný model. Tehdy bylo hlavním cílem kulturní diplomacie dosáhnout v dlouhodobé perspektivě v zahraničí změny, ať už přímo v antagonistické mocnosti, ve státech opačného bloku, nebo v zemích zůstávajících mimo bipolární systém. Veřejná diplomacie tehdy byla založena na předpokladu, že je možné vytvořit v cílové společnosti příznivější veřejné mínění o antagonistické mocnosti. Kulturní diplomacie tehdy operovala na základě dichotomie Východ x Západ.

S koncem studené války se do kulturní diplomacie zapojilo mnohem více aktérů, nezůstala tak omezená jen na činnost státu, například různé nadnárodní nebo neziskové organizace. Státní zahraniční kulturní se změně mezinárodní politické situace musela přizpůsobit. Studenoválečný model kulturní diplomacie již podle této teorie není aktuální. Hlavní rozdíl spočívá nejen v tom, že studenoválečný model je jednosměrný a „nový“ model je vzájemný proces, ale také v množství a podobě aktérů, kteří se do

tohoto procesu zapojují. V případě nové kulturní diplomacie už není tato činnost jen součástí zahraniční politiky, ale jedná se o mnohem větší proces, do něhož jsou zapojeny nejen státní, ale i soukromá a nezisková sféra. V praxi však kulturní diplomacie sledovaných států často odpovídá spíše definici „studenoválečného“ modelu, než představě o nové kulturní diplomacii. Přestože je tedy v teorii i v základních prohlášeních kladen důraz na vzájemnou kulturní „výměnu“, skutečnost tomu málokdy odpovídá.

Pro dizertaci jsou ale relevantní i další koncepty, především veřejná diplomacie, soft power, ale například i nation branding.

V koncepční fázi projektu budou vypracovány dvě případové studie. Bude provedena kvalitativní a kvantitativní analýza každé případové studie v čase, pro kterou budou použita kritéria vyvinutá Margaret Wyszomirski:

1. Přístup ke kulturní diplomacii
2. Cíle kulturní diplomacie a její priority
3. Struktura (jaké státní orgány mají kompetence, soukromé/státní instituce)
4. Nástroje
5. Financování

Případová studie bude za použití výše zmíněných kritérií strukturována takto:

1. Přístup ke kulturní diplomacii – jak často se objevuje v oficiálních dokumentech, jaké termíny tyto dokumenty používají – kulturní diplomacie x veřejná diplomacie x soft power
2. Cíle a priority – jak jsou definovány v oficiálních dokumentech (strategie zahraniční politiky, zakládající dokumenty výkonných

institucí), jak jsou formulovány vedoucími představiteli v projevech/článcích (projevy a články prezidenta, premiéra a čelních představitelů sledovaných institucí na dané téma) – budou sledovány shody, neshody a proměny v čase

3. Vývoj struktury organizací – jaké ve sledovaném období vznikly nové instituce, kdy, z čí iniciativy, s jakým odůvodněním? Které organizace ukončily ve sledovaném období činnost? Jsou sledované organizace oficiálně veřejné, částečně financované z veřejných zdrojů nebo nezávislé?
4. Aktivity vyvíjené sledovanými institucemi – informační aktivity, kulturní akce, výměny atd. (plány aktivit sledovaných institucí, výroční zprávy, webové stránky sledovaných institucí, noviny)
5. Financování jednotlivých institucí ve sledovaných letech (jednání o státním rozpočtu, výroční zprávy institucí). Následně bude provedena komparativní analýza výstupů případových studií. Výsledkem této analýzy bude komplexní obraz vývoje kulturní diplomacie ve Spojených státech a Ruské Federaci po konci studené války. Ve výsledku bude možné zhodnotit, nakolik se změnilo pojetí kulturní diplomacie v posledních dvou desetiletích, do jaké míry se jednalo o redefinici studenoválečného konceptu a nakolik se Spojené státy a Ruská federace přizpůsobily novému prostředí a podmínkám.

4. Rozbor plánovaných kapitol

Práce bude mít pět kapitol: úvod, teorie a metodologie, případové studie, komparativní analýza a závěr. V úvodu

bude představeno, vymezeno a zdůvodněno téma dizertace. Kapitola vysvětlí, proč je otázka kulturní diplomacie dnes aktuální. Druhá kapitola bude věnována teoretickému a metodologickému rámci. V první části kapitoly bude přehled literatury a zdrojů. Následovat bude rozbor relevantních konceptů, především kulturní diplomacie, dále pak veřejná diplomacie, soft power. Závěr kapitoly vysvětlí metodologii práce, zejména definici kritérií pro komparaci. Další část dizertace již bude věnována samotným případovým studiím – vývoji kulturní diplomacie ve Spojených státech a Ruské Federaci. Každá z podkapitol bude zahrnovat stručný nástin historie pojetí kulturní diplomacie během studené války, vývoj od 90. let bude sledován podrobněji. Případové studie představí přístup ke kulturní diplomacii v obou zemích, jak je koncept definován ve strategických dokumentech, jaké jsou priority a cíle. Dále definují hlavní aktéry kulturní diplomacie, jejich strukturu a využívané nástroje. Důležitým faktorem bude financování jednotlivých aktivit v rámci kulturní diplomacie obou zemí. Každá z podkapitol zhodnotí proměnu kulturní diplomacie v dané zemi za sledované období. Následující část práce bude věnována komparativní analýze zvolených případových studií.

5. Shrnutí dosavadního výzkumu a dostupných zdrojů

Zkoumání kulturní diplomacie je na pomezí mezi historií, mezinárodními vztahy a politologií. Kulturní diplomacie má v jednotlivých státech různě dlouhou tradici, například ve Francii se rozvíjela intenzivně již od 17. století, naopak ve Spojených státech se objevila až ve 30. letech století 20. Studená válka ale definitivně vynesla kulturní diplomacii na výsluní, a to jak v obou supervelmocích, tak i ve státech zapadajících do jejich

bloků. Pro obě strany železné opony se kulturní soupeření dostalo na seznam priorit, britský historik David Cauter to označil za „kulturní Olympiádu“. Tento historický vývoj je reflektován i v literatuře, kdy největší množina odborných textů o kulturní diplomacii je věnována právě období studené války. Jedněmi z prvních prací na dané téma jsou dvě díla z 60. let o kultuře a kulturních vztazích v rámci zahraniční politiky a jejím využití. Průkopnickou prací je kniha Franka Ninkoviche z roku 1981 *The diplomacy of ideas: U. S. foreign policy and cultural relations, 1938–1950*, která je základem pro mnoho dalších prací o kulturní diplomacii a kultuře v zahraniční politice USA v období studené války, protože vysvětluje její historické a politické počátky a vznik implementační struktury pro kulturní diplomacii v rámci amerického State departmentu. Mezi nejvýznamnější práce o tomto období patří zejména přehled Davida Cautera, dvě stěžejní práce o „kulturní studené válce“ F. S. Saundersova či kniha Yalea Richmonda o kulturní výměně mezi oběma velmocemi a práce Waltera Hixona o kultuře a propagandě. V těchto publikacích je na kulturní diplomacii pohlíženo jako na jeden z nástrojů studené války.

Z novějších prací je možné zmínit například publikaci Institutu pro kulturní diplomacii sídlícího v Berlíně *Searching for Cultural Diplomacy*, která obsahuje kapitoly o kulturní diplomacii z různých zemí, nejen Sovětského svazu a USA, ale i například Japonska, Německa, z Blízkého Východu a dalších, ale opět se věnuje jen období studené války. Důležitým přínosem samotného Institutu pro kulturní diplomacii do diskurzu je vymezení dichotomie stará vs. nová kulturní diplomacie, právě „nový“ model kulturní diplomacie Institut svými aktivitami, nejen akademickými, podporuje. Průkopníkem v otázce sovětské kulturní diplomacie byl na

Západě Frederick Barghoorn, který v 60. letech vydal knihu o sovětské propagandě, kvůli době svého vzniku ale není tato publikace bohužel prosta ideologické zátěže. Stejně tak sovětská literatura před rokem 1989 věnovaná tématu (nebo spíše týkající se kulturních vztahů v rámci mezinárodních vztahů) není kvůli své značné ideologičnosti plně relevantní, nicméně existuje. K počínům hodným zmínění samostatně patří kniha *The first resort of kings* Richarda T. Arndta, která mapuje vývoj americké kulturní diplomacie a kultury jako součásti americké zahraniční politiky od první světové války až do přelomu tisíciletí.

Literatury o kulturní diplomacii v novějším období (tedy od 90. let) je mnohem méně. Respektive, kulturní diplomacie je sledována v souvislosti s dalšími koncepty, a to zejména – public diplomacy (veřejná diplomacie) a soft power (oběma konceptům je prostor věnován níže). V americkém kontextu literatura hovoří zejména o veřejné diplomacii, jejím významu, cílech, úspěších a neúspěších. Velký důraz je kladen na informační/zpravodajský aspekt veřejné diplomacie a kulturní složka poněkud ustupuje do pozadí. V ruskojazyčné literatuře se kulturní diplomacie a kulturní vztahy začaly objevovat v posledních deseti letech a to především v dizertačních pracích. Dále se v ruském kontextu v posledních pěti letech objevují práce pojednávající o praktické kulturní diplomacii, ale s odkazem na koncept soft power, který bývá v ruskojazyčné literatuře často zaměňován s kulturní nebo veřejnou diplomacii. Soft power je totiž vnímána nikoliv jako „power to attract“, jak ji představuje Nye, ale jako aktivní nástroj zahraniční politiky. Tak je tomu i v oficiálních dokumentech a proslovech představitelů státu.

Pojem kulturní diplomacie – *kulturnaja diplomatija* – se v ruskojazyčné literatuře

objevuje výjimečně. Literatury o kulturní diplomacii je v ruském jazyce málo. A pokud existuje, věnuje se většinou jiným zemím, než Rusku. Základní prací je učebnice autorky Bogoljubovové a Nikolajevové z Petrohradské univerzity *Vněšňaja kulturnaja politika Rosii i zarubežnych stran*. V posledním desetiletí se, stejně jako v anglojazyčné literatuře, objevuje i v řadě ruských publikací pojem veřejná diplomacie. Termín byl do ruské literatury i jazyka „importován“ v 90. letech a doslovným překladem z angličtiny byl přetvořen na *obšestvenaja diplomatija* – tedy veřejná diplomacie, občas se objevuje i termín *publičnaja diplomatija*. Existuje i starší termín *narodnaja diplomatija* – národní diplomacie, který je občas považován za ekvivalent veřejné diplomacie. V ruskojazyčném diskursu se používá od 50. let 20. století, kdy se ale jednalo o ideologicky zatížený pojem, proto je jeho využití v současnosti omezeno. Ne vždy však mají tyto pojmy stejný význam. I. L. Šeršněv ve své práci *Obšestvennaja diplomatija Rosii v globalizirujuščemsia mire* chápe pojem *obšestvennaia diplomatija* spíše jako veřejnou diplomacii ve smyslu diplomacii

veřejnosti, tedy do které jsou zapojeny neziskové a občanské organizace a občané. Pro veřejnou diplomacii pak používá termín *publičnaja diplomatija*, a obě verze veřejné diplomacie spolu s řadou dalších kategorií diplomacie zahrnuje po jeden nadřazený koncept národní diplomacie – *narodnaja diplomatija*. Publikace „*Sovremennaja obšestvennaja diplomatija*“ vydaná Federální agenturou pro otázky SNS, krajanů a humanitární spolupráce (*Rosstrudničestvo*) definuje veřejnou diplomacii jako součinnost státu a občanské společnosti v otázkách mezinárodní spolupráce ve veřejném zájmu. Klíčovým aspektem veřejné diplomacie je její cílová skupina – veřejnost. Veřejná diplomacie je dále „společným úsilím státu a občanské společnosti prosazovat národní zájmy a zvyšovat jeho autoritu prostřednictvím spolupráce s jinými státy a jejich veřejností.“ V čem se oba zdroje shodují, je důraz kladený na roli občanské společnosti ve veřejné politice. Právě málo rozvinutá občanská společnost je jednou z překážek úspěchu ruské veřejné diplomacie.

Zdroje

Literatura

ARNDT, Richard T.: 2005. *The First Resort of Kings: American Cultural Diplomacy in the Twentieth Century*. Potomac Books.

BARGHOORN, Frederick C.: 1960. *The Soviet Cultural Offensive: The Role of Cultural Diplomacy in Soviet Foreign Policy*. Princeton University Press.

BERGHahn, Volker R. a SCOTT-SMITH Giles: 2002. *America and the Intellectual Cold Wars in Europe: Shepard Stone between Philanthropy, Academy and Diplomacy*. Princeton University Press.

BOGOLJUBOVA, N. M. a NIKOLAJEVA, Ju. V.: 2008. *Vnešňaja kulturnaja politika Rosii i zarubežnych stran*. Petrohrad.

CAUTE, David: 2003. *The dancer defects: the struggle for cultural supremacy during the Cold War*. Oxford: Oxford University Press.

CULL, Nicholas J.: 2008. *The Cold War and the United States Information Agency: American Propaganda and Public Diplomacy, 1945–1989*. Cambridge: Cambridge University Press.

Cultural Diplomacy as Linchpin of Public Diplomacy. Report of the Advisory Committee on Cultural Diplomacy. U. S. Department of State. September 2005.

DIZARD, Wilson Jr.: 2004. *Inventing Public Diplomacy: The Story of the US Information Agency*. Boulder, Colo.: Lynne Rienner.

DUECK, Colin: 2006. *Reluctant crusaders: power, culture, and change in American grand strategy*. Princeton University Press.

DUTTA-BERGMAN, Mohan: 2006. U. S. Public Diplomacy in the Middle East. A Critical Cultural Approach. *Journal of Communication Inquiry*, roč. 30, č. 2., s. 102–124.

FARBER David: 2007. *What they think of us: international perceptions of the united states since 9/11*. Princeton University Press.

FINN, Helena K.: 2003. The Case for Cultural Diplomacy. *Foreign affairs*, roč. 82, č. 6, s. 15–20.

FOKIN, V. I.: 2003. Development of the Concepts 'Foreign Cultural Policy' and 'Public Diplomacy' in the International Affairs of Modern States. *Věstnik Sankt-Pěterburgskovo universitěta. Serii 6 Filosofija, politologija, sotsiologija, psihologija, pravo, meždunarodnye otnošenija*, s. 125–130.

GARDELS, Nathan: 2009. *American Idol After Iraq: Competing for Hearts and Minds in the Global Media Age*. Wiley-Blackwel.

GIENOW-HECHT, Jessica C. E. a DONFRIED, Mark: 2011. *Searching for Cultural Diplomacy*. New York: Berghahn Books.

GIENOW-HECHT, Jessica: 2003 "How good are we?" culture and the cold war. *Intelligence and National Security*, roč. 18, č. 2, s. 269–282.

- GILBOA, Eytan: 2008. Searching for a Theory of Public Diplomacy *Annals of the American Academy of Political and Social Science*, Vol. 616, Public Diplomacy in a Changing World (Mar., 2008), str. 55–77.
- GOULD-DAVIES, Nigel: 2003. The Logic of Soviet Cultural Diplomacy. *Diplomatic history*, roč. 27, č. 2, s. 193–214.
- HIXON, Walter: 1997. *Parting the Curtain: Propaganda, Culture, and the Cold War, 1945–1961*. Palgrave Macmillan.
- KHILCHEVSKY, Yuri: 1990. "Cultural Diplomacy." *International affairs* 3/1990, s. 51–59.
- KIEHL, William: 2006. *America's Dialogue with the World*. Washington, D. C.: Public Diplomacy Council.
- KOZLOV, L. E.: 2005. *Vněšňaja kulturnaja politika Rossii v otnošenii stran SNG*. Barnaul: Izdatěľstvo Altajskogo universitěta.
- KUKLICK, Bruce: 2000. The Future of Cultural Imperialism. *Diplomatic history*, roč. 24, č. 3, s. 503–508.
- MANTON, Neil a COTTON, James: 2004. Cultural Relations. the Other Side of the Diplomatic Coin. *Australian journal of international affairs*, roč. 58, č. 1, s. 143–155.
- NAKHLEH, Emile A.: 2009. *A necessary engagement: Reinventing america's relations with the muslim world*. Princeton University Press.
- NINKOVICH, Frank A.: 1981. *The Diplomacy of Ideas: U. S. Foreign Policy and Cultural Relations, 1938–1950*. Cambridge University Press.
- NYE, Joseph: 2004. *Soft Power: The Means to Success in World Politics*. New York: Public Affairs.
- NYE, Joseph: 2008. Public Diplomacy and Soft Power. *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*. March 2008, vol. 616.
- OSGOOD, Kenneth Alan a ETHERIDGE, Brian Craig: 2010. *The United States and Public Diplomacy: New Directions in Cultural and International History*. Martinus Nijhoff.
- PASCHALIDIS, G.: 2009. Exporting national culture: Histories of cultural institutes abroad. *International Journal of Cultural Policy*, roč. 15, č. 3, s. 275–289.
- PAVLOV, N.: 2008. Culture as a Third Dimension of Foreign Policy. *International affairs*, roč. 54, č. 6, s. 94–102.
- PREVOTS, Naima: 1998. *Dance for Export: Cultural Diplomacy and the Cold War*. Middeltown: Wesleyan University Press.
- RIETZLER, K.: 2011. Before the cultural cold wars: American philanthropy and cultural diplomacy in the inter-war years. *Historical Researc*, roč. 84, č. 223, s. 148–164.
- RICHMON, Yale: 2000. *Cultural Exchange & the Cold War: Raising the Iron Curtain*. Penn State Press.
- RICHMOND, Yale: 2008. *Practicing Public Diplomacy: A Cold War Odyssey*. New York: Berghahn Books.
- ROSENBERG, Victor: 2005. *Soviet-American Relations, 1953–1960: Diplomacy and Cultural Exchange during the Eisenhower Presidency*. McFarland & Company,

SAUNDERS, F. S.: 2000. *The Cultural Cold War: The CIA and the World of Arts and Letters*. New York.

SAUNDERS, F. S.: 1999. *Who Paid the Piper? The CIA and the Cultural Cold War*. London.

SHMAGIN, E.: 2002. On Russian Cultural Diplomacy. *International affairs*, roč. 48, č. 4, s. 131–143.

SNOW, Nancy: 2010. *Propaganda, Inc.: Selling America's Culture to the World*. Seven Stories.

SNOW, Nancy: 2010. The Resurgence of U. S. Public Diplomacy after 9/11. In: Morgan, Matthew: *The Impact of 9/11 on the Media, Arts, and Entertainment. The Day that Changed Everything? Volume 4. An Interdisciplinary Series of Volumes on the Impact of 9/11*. Palgrave Macmillan.

STEPHAN, Alexander a SMITH Tim: 2009. The Americanization of Europe: Culture, Diplomacy and Anti-Americanism After 1945. *European history quarterly*, roč. 39, č. 4, s. 727–728.

THOMPSON, Charles A. a LAVES Walter H. C.: 1963. *Cultural Relations and U. S. Foreign Policy*. Indiana University Press.

TUCH, Hans N.: 1990. *Communicating With the World: U. S. Public Diplomacy Overseas*. New York: St. Martin's Press.

WHITFIELD, S. J.: 1996. *The Culture of the Cold War*. Maryland.

WYSZOMIRSKI, Margaret J., BURGESS, Christopher, PEILA, Catherine: 2003. *International Cultural Relations A Multi-Country Comparison*. Arts Policy and Administration Program, Ohio State University.

ŽIDKOV, V. S. a SOKOLOV, K. B.: 2001. *Kulturnaja politika Rossii*. Moskva: Akademičeskij projekt.

KVASOV, O. K.: 2001. *Vnešnie kulturnye svjazi. Diplomatičeskaja dejatelnost' po razvitiju kulturnogo sotrudničestva*. Moskva: Diplomat. Akad. MID RF.

Prameny

Основные направления работы МИД России по развитию культурных связей России с зарубежными странами (<http://www.mid.ru/ns-dksu.nsf/6786f16f9aa1fc72432569ea0036120e/3ab2f674ebfae614c3256e39002d28a6?>)

Сотрудничество в области культуры (<http://www.mid.ru/ns-dksu.nsf/6786f16f9aa1fc72432569ea0036120e/432569f10031dce6c3256ff6003dc8fc?>)

Тезисы "Внешняя культурная политика России - год 2000" (http://www.mid.ru/dip_vest.nsf/0/34a292cf58dfdb34c32568dc002d5940?)

EPSTEIN, Susan B. a MAGES, Lisa: 2005. "Public Diplomacy: A Review of Past Recommendations." Congressional Research Service Report for Congress (<http://italy.usembassy.gov/pdf/other/RL33062.pdf>).

Public Diplomacy and Foreign Aid in the National Interest, USAID (February 11, 2003) (<http://publicdiplomacy.wikia.com/wiki/USAID>).

Internetové zdroje

Международные гуманитарные связи: <http://mgs.org.ru>

Institute for Cultural Diplomacy: <http://www.culturaldiplomacy.org>

University of Southern California Center on Public Diplomacy: <http://uscpublicdiplomacy.org>

* **PhDr. Tereza Vorlová**, tereza.vorlova@gmail.com, Katedra ruských a východoevropských studií, IMS FSV UK, 4. ročník, školitel: doc. PhDr. Jiří Vykoukal, CSc.